

Єдиний український національно-політичний центр створено

Перша сесія Української Національної Ради

УКРАЇНА
2865
МУЗІКУ

Нав'язуючи до актів українського національно-державного будівництва і до традицій української національно-визвольної боротьби від давнього минулого по сьогоднішній день та спираючись на волю діючих тепер українських політичних організацій, створено УКРАЇНСЬКУ НАЦІОНАЛЬНУ РАДУ.

До Української Національної Ради увійшли представники українських тепер діючих політичних організацій, а саме: Українського Національно-Демократичного Об'єднання, Українського Національно-Державного Союзу, Української Соціал-Демократичної Робітничої Партії, Української Партії Соціалістів-Революціонерів, Української Соціалістично-Радикальної Партії, Української Революційно-Демократичної

Партиї Українських Націоналістів-Революціонерів

В дніях 16 - 20 липня 1948 року в одному з міст Західної Європи відбулася перша сесія Української Національної Ради. Відкриття Української Національної Ради довершив Голова Директорії Української Республіки та виголосив державноправну декларацію.

Українська Національна Рада, по зложенні присяги усіх її членів, обрала свою Президію в складі Голови, чотирьох Іого Заступників та Секретара.

На місце дотеперішнього Виконного Органу українська Національна Рада прийняла до відома новий його склад, який зложив присягу перед Українською Національною Радою, як своїм зверхнім органом.

Впродовж своїх засідань Українська Національна Рада схвалила свою Декларацію та важливі постанови загально-національного значення, а між іншими: створення національного фонду, національного катастру, Світового Союзу Українців та інші, які передала Виконному Органові до реалізації.

Створенням Української Національної Ради та Виконного Органу в новому складі повстало спільнот-единий український національно-політичний Центр, до якого від давшого часу притягували українські політичні організації.

Для 21-го липня 1948 року.

ПРЕЗИДІЯ

УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ

13 ТИРАНІВ У КРЕМЛІ

«Ми не сміємо ніколи забувати, що маючи діло з Росією, не маємо діло з великою нацією, яка може свободно виявляти свою волю. Тут маємо до діла з 13-ма діячами в Кремлі, які самовільно зробили себе п'ятирічними російського народу і керують державою далеко більш по-диктаторському ніж це робили російські цари від часів Івана Грозного. Тринадцять тиранів у Кремлі не діють за правилами розсудку як це ми робимо на Заході. Вони мають інтерес тільки тому, щоб утримати владу над багатьма мільйонами людей різних рас. Вони управляють за допомогою залізних бичів».
(З промови Вінстону Черчіла 10. 7. 48 р.)

ВЕЛИКОБРІТАНІЯ ПРИГОТОВЛЯЄ НОВУ ТАЙНУ ЗБРОЮ.

Міністер війни В. Бойтані, Шінвел, предложив парламентові бюджет на рік 1948-49, а разом з тим меморіал, в якому говориться, що В. Британія готове нову тайну зброю. Точніших подробиць про цю зброю міністер не подав, натомість стверджує, що вона не є удосконаленням будь-яких існуючих уже типів зброї, а зовсім новим винеходом з тієї ділянки.

Відносно бюджету брит. міністерства військових справ слід відмітити, що цей бюджет, в висоті 305 міл. фунтів, в порівнянні з попередніми бюджетами, є дуже великим, але він не відповідає ощадності. У звіті сказано теж, що вишкіл британської армії буде обмежений до основного вишкоту, як теж технічних прав, організованих на меншу скалю. Планується серед вищих військових фахівців провести дискусії на тему співдіяння армії, летунства і морської флотилії. Крім того, окрім відділів армії будуть призначені для вишкоту т. зв. територіальної армії. «У.Д.»

Скільки є комуністів в Європі?

За даними органу Комінформу, в Європі є приблизно 10 мільйонів членів комуністичних партій. Найбільше їх в Італії, комуністична партія якої має 2.283.000 членів, на другому місці щодо цього стоїть Чехо-Словаччина, де кількість їх трохи перевищує 2 мільйони, на третьому - Угорщина з понад 1 мільйоном комуністів. Франція і Польща мають по 1 мільйону комуністів. Румунія - 800.000. Болгарія - 500.000 і Югославія - 400.000.

Жадних колхозів у Чехо-Словаччині

ПРАГА (АП). 6 липня Чехо-Словаччина прем'єр-міністр Залотецький заявив, що російська колхозна система в Чехо-Словаччині не запроваджуватиметься. Земля, мова, та надалі належатиме тим, хто її обробляє.

ЗАСЕЛЮЮТЬ ДАЛЕКИЙ СХІД

СТОКГОЛЬМ. - Місцева преса подає, що совітські чинники поспішно заселяють півострів Сахалін. Північно-Східний Сибір і півострів Камчатку. Поселенці майже виключно складаються із засланців із різних країн СРСР. Союзу. Їхньою незльничією працею Москва розбудовує на тих теренах свою індустрию, залізниці, аеродроми, військові бази і т. ін.

НИЩО В СВІТІ НЕ СТРИМАЄ ПЕРЕМОГИ НАРОДУ, ЯКИЙ З УСІХ СІЛ ВОРЕТЬСЯ ЗА СВОЄ СПРАВЕДЛИВЕ ПРАВО НА ВІЛЬНЕ ЖИТТЯ.

КОРЛЯДЬ

(З ПЕКУЧИХ ПРОБЛЕМ)

Сьогодні Людство переживає найжахливішу трагедію свого існування: світ виразно і безповоротно розколовся на дві цілковито протилежні і ворожі частини.

Розкололася Земна Плянета; кожного дня ширшає і ширшає провалля між демократичним світом і снітом червоного тоталізму, що покриє свої простори модерніми тюрмами, трудовими колоніями, рабськими колхозами та «Ісправітельно - Трудовими Лагерями НКВД».

В світі волі і Демократії людина досягає і закріплює незнані досі свободи і людські привілеї; мозок і серце людини напружено працею для загального добра людства, для соціальної, національної і расової свободи. В світі червоного фараона маси очолені і підпорядковані комуністичним канібалам: СССР перетворився в суцільний багатонаціональний і багато расовий концентраційний табір!

Нок для себе, чи якийсь язьконаціональний інтерес, а тому, що вірить у те, що світ ще хоче бути світом, що Людство прагне залишитися і далі Людством. Україна, однак, як пророк всевідомий, вірить, що Людство знайде для себе португунок тільки і тільки у справедливих вирішеннях національних проблем Східної Європи. Ті, що гинуть і викresлюються зі списку живих і ніхто не може довести, що вони, взагалі, родилися на світ!

Україна кладе руки на втомлене серце і голосить про долю майбутньої Європи; вона (Україна), не хоче, щоб Європа перетворилася в імперію масових могил.

Фронт антибільшевицької України прохач зі всіх своїх сильних і слабих позицій підтримує не тому, що бачить у своїй могутності могутність України і буйний розквіт народу, а тому, що тільки вона - антибільшевицька Україна є найбільшим і беззастережним виразником величного знання большевицько-російської дійсності.

Двадцяте століття і сьогоднішнє Людство

ЄДИНОЮ БОРТЬБОЮ, УНЕРТОЮ І БЕЗКОМПРОМІСОВОЮ, МИ ПОКАЗАЛИ СВІТОВІ, що УКРАЇНА є, що ІІ НАРОД ЖИВЕ І БОРТЬСЯ ЗА СВОЄ ПРАВО, ЗА СВОЮ СВОБОДУ І ДЕРЖАВНУ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ.

С. Петлюра

Від Карелії до Уралу, від Уралу по диких гірських і болотистих просторах холмів Тундра до берегів Берингового моря розташовані суворо до світу законспіровані смерти - «Ісправітельно - Трудові Лагери НКВД - МВД». В ямах смерти, що розкидають од крові і сліз, гинуть всі ті людські істоти, що не хотіли добровільно висити на руках хайлами, що не хотіли молитися червоним демонам і їхнім братам - дрібнішим інквізиторам.

Україна, Українська Україна, хоче оголосити Світові правду про большевизм не з метою знайти у цьому проголошенні рату-

личес Україну виконати велику історичну місію і вона її виконає, не зважаючи на жахливі втрати.

Виконає, або перестане існувати, як нація, як плем'я вічних борців за світову національну совість!

Нікому же сьогодні не дивно, що Україна жде війни не лише з большевизмом, як з фашистською системою; жде війни з Росією, як агресивної і тоталітарної імперією: Росія в історії ніколи не була демократичною. Для неї демократія так само чужа, як для англо-американського світу фашизм чи диктатура.

Фронт антибільшевицької України готовий і Англії, і Франції і США допомогти використати помилку: усіх цих держав залишатися від зрозуміння наших пропозицій. Фронт антибільшевицької України є могутній не панперами, а досвідами, як вести ці панпери проти російського тоталізму, щоб вони успішніше із меншими жертвами визволили народи СССР. Досвід і Правда - є єдиним щитом найже всіх сильних і дрібних, середніх і дрібніших партій. Правда є святою зброєю Української еміграції і якби емігранти знали що Західні Держави (Продовження на 2-й ст.)

НИЩО В СВІТІ НЕ СТРИМАЄ ПЕРЕМОГИ НАРОДУ, ЯКИЙ З УСІХ СІЛ ВОРЕТЬСЯ ЗА СВОЄ СПРАВЕДЛИВЕ ПРАВО НА ВІЛЬНЕ ЖИТТЯ.

КОРЛЯДЬ

**ФРОНТ АНТИБОЛЬШЕВИЦЬКОЇ
УКРАЇНИ**

(з пекучих проблем)

байдужі до цієї правди, то вони б чоміркували чи не помилилися, ставши емігрантами. Український емігрант не шукав у світі порятунку для себе, а для своєї закріпаченої Батьківщини!

Україна смильною вірою в Бога і Волю!

Фронт антибольшевицької України - рух Української Еміграції і населення України, почав голосити своїм кличі і цілі на теренах Західної Європи не тому, що демократичні держави вітають цей рух, а тому, що не вішають і не стріляють людей за вільне думання і висловлення...

В Українського народу відібрана хата, воля відібрана і право на життя; його підганяють, обідраного і розсупотого, до шибениці; він вже майже зміє зриватися з шибениці і свій досвід скоріше хоче передати Франції, англійським і американським робітникам.

Прислухайтесь, щоб не було пізно!

ФРОНТ АНТИБОЛЬШЕВИЦЬКОЇ УКРАЇНИ підтримує всі організації, рухи і партії світу, що жертвенно боряться проти червоної фашизму і диктатури всіх кольорів і провівів, але **ФРОНТ АНТИБОЛЬШЕВИЦЬКОЇ УКРАЇНИ** не підтримує партійної боротьби і не веде боротьбу проти партійної боротьби: стоять за її межами. Віріть, що в недалекому майбутньому всі партії еволюційним шляхом дійуть до згоди і координати своїх дій.

На чолі світової демократії Москва сьогодні спримувала гармати комуністичних дивізій, що своїми методами боротьби ні в чому не відрізняються від «арійських» орд Гімлерів.

Сталін, як і Адольф Гітлер керує державою, безумовно, не мудрістю, а загонами добре вишколеної армії НКВД.

Нації Європи будуть рівнами стояти на колінах перед Москвою, коли сьогодні не створять Світового Антикомуністичного Фронту Народів.

ЛЕВ ОРЛІГОРА

Росіяни не мають батьківщини *)

Першу свою узурпацію в Європі, Російська імперія почала з України.

РУЛІСР

Росіяни - це варвари, що не мають батьківщини; мою пам'ять шанувати - мусить тоді, коли ці північні варвари володітимуть Європою.

НАПОЛЕОН ВОНОПАРТ.

Закордонно - бутафорна трьохкольорова російська політика вперто і постійно проповідує, як і раніше проповідувала, закостенілу теорію московського вандалізму: теорія баптизма і може тому її не хотути не любити росіяни. Ми не дозволяємо собі проти неї виступати з тих конкретних міркувань, що ми ніколи не мали нахилу до бажань втурнатися у внутрішні політичні критерії той чи іншої, поневоленої чи вільної нації. Така ставлення поєднане не апатією, а внутрішньо національною шляхетністю.

Я, наприклад, вільніше можу говорити про німецьку літературу і філософію: позитивно чи з деяких особистих міркувань негативно відноситься до, принаймі, окремих інновацій теорії «берменш» започаткованої Гете або ним цирко усталене. Від того чи маю в цьому резон чи ні - мог відношення до німців неминяється.

Непістичне відношення до російської історії і літератури зокрема із сторони українця діє на російського патріота вразливо і він намагається в таких випадках всюди, а, особливо, серед чуженців давати таку, або аналогічну їй відповідь: український

СТАЛІН ЗАМОРДУВАВ СВОІХ МАРШАЛІВ

Червоний фараон боїтася своєї власної армії, він ніколи не довіряв її своїх плянів і задумів, переслідував кожний крок кожного маршала і заслуженого генерала.

Армія СССР ненавидить жорстокого диктатора, свій виступ проти цього і його Потітства ЦК ВКП(б) вона яскраво виявила в перші місяці тоталітарної війни 1941 р.

Армія СССР йшла в полон, масово кидала в болото і провалля автомати, гранати і навіть панцери. Від міста Мінську і на автостраді до передмістя Москви столища готові до бою панцери московської претарської червоно-прапорної дивізії.

Червоноармійці згаданої дивізії здавалися німцям в полон в містах: Могилів, Борисів, Мінськ.

Червоні генерали, офіцери і червоноармійці організованими дивізіями йшли в полон до Гітлера, щоб продемонструвати перед Людством свою ненавість до законів червоної диктатури.

Навіть масові розстріли, терор, голод, хорoba, нечвона смертність, що панували в таборах полонених не могли зменшити кількості бажаючих не воювати за «Родину».

Армія йшла масово в полон не з любовію до Гітлера, а з ненависті до Сталінської диктатури; стальна аракчіївська дисципліна, погані харчові умови, постійне переслідування витворило такий стан. В майбутній війні, хтоб її не почав і деб вона не почалася, армія відруге продемонструє свою готовність не боротися за червоної диктатуру.

Сталін це знав далеко раніше і тому жорстоко розправлявся зі своїми маршалами і політичними комісарами армії.

Ось імена тих з якими розправився кат Сталін:

1. Єгоров - маршал СССР, стратег і командуючий червоною армією.

2. Тухачевський - маршал СССР, видатний військовий теоретик, начальник генерального штабу червоної армії і перший заступник міністра оборони.

3. Блюхер - перший маршал СССР, що отримав перші ордена СССР, головнокомандува-

чий особливою Далекосхідною армією.

4. Дубовий - маршал і начальник штабу Українського і Кримського воєнними округами.

5. Фед'ко - командуючий Київським воєнним округом і заступник Кліментія Ворошилова.

6. Путна - воєнний атєш в Англії від СССР.

7. Уборевич - командуючий Білоруським воєнним округом.

8. Гамарнік - начальник політичного управління червоної армії (самогубство).

9. Криворучко - командуючий Житомирським воєнним гарнізоном.

10. Котовський - Командуючий армією, творець перших комуністичних загонів Молдавії.

Десятки генералів, сотні офіцерів щорічно розстрілює Сталін щоб втримати дисципліну в Армії. Однак незважаючи на це, і сьогодні загони НКВД не в силі побороти масового дезертирства, що, особливо, проявляється в Сівітських Зонах Німеччини і Австрії.

ЧЕРЧІЛ ЗАКЛИКАЄ ДО СПРОТИВУ ЧУЖІЙ ТИРАНІ

Промовляючи до величезної маси (блія 100.000!) народу у Лютон 26. м.м., Черчіл заявив, що Госія своїми провокаціями в Берліні створює положення, подібне до того, яке було в Мюнхені перед 10-ма роками.

«Не сміємо поступатись перед жодними диктаторами», - залівив Черчіл, - байдуже, чи це будуть фашисти чи комуністи. Щоб осiąгнути мир, мусимо гроювати як найбільшу силу». «Консерватисти, - запевнив він, - хоч є в опозиції до теперішнього уряду, підтримують його солідарно, бо небезпека за сторони Росії загрожує усім нам без винятку».

БОРОТЬБА ЗА НАЦІОНАЛЬНУ САМОСТІЙНУ ДЕРЖАВУ МОЖЕ БУТИ УСПІШНА ТІЛЬКИ ПРИ УМОВІ, ЩО ВОНА БУДЕ ПРОВАДИТИСЯ НЕЗАЛЕЖНО ВІД ПОЛІТИЧНИХ ВПЛИВІВ СТОРОННІХ СІЛ

(платформа УГВР)

заслуговує на пошану і авторитетне місце в історії. Нещастя потроюється ще й тому, що росіяни не були і сьогодні не є нацією тому, що вони ніколи не проявляли бажань нею бути, а може нездібні були на такі окремішні позитивні виявлення. Такі погляди на народ, що порівнюючи рідко заселює простори від Східного Уралу через Москву до Фінської землі, на якій стіть Ленінград, в меє особисто витворилися з причин нерегабілітаційного поводження росіян на завойованих ними землях та з причин породити серед української маси симпатію до російського народу, який зараз стіть перед жахливим проваллям своєї історично - драматичної загибелі.

Український народ відноситься до росіян, як до загарбників, що впевнено керувалися і на їхню ганьбу до нині керуються нормами часом найвідсталішого періоду февралізму; тверджу, що таке відношення треба змінити, змінити за рахунок певних поступок для російського народу. Чому ми повинні незаслужених обдягувати респектом? Хоч Україна вже майже триста років перебуває у катакомбах неволі, все ж її майбутнє настільки сонячне, квітучославне і багатообіцяюче, що ця довголітня неволя і болючі старі ще невіліковані рани, нанесені московським штиком, здаються не жагучо блєючі.

Українці мали святу силу зберегти те найцінніше і найсвятіше, що росіяни давно і по своїх тільки власні вині втратили; кинули в багно те, що інші нації ставлять поряд з Богом! Росіяни втративши свої етнографічні кордони, більше - втратили рідну батьківщину і тому стали народом чай-більше нещасним на світі, народом, що не-

аналізуючи все сказане, я не вірю, що росіяни радіють, що триста років на царському ешафоті четвертували тіло України, орали його імперіалістичним плугом, здіймали з нього болючу шкіру, обкрадали його божественну історію і культуру.

Найглибша таємниця московської трагедії в тому, що росіяни ніколи покорену землю не називали колонією чи домініоном, а з перших місяців свого панування пришивали її називу своєї держави: цього

В СОВЕТСЬКІЙ ТЮРМІ ПОМЕР ЄПІСКОП ЙОСАФАТ КОЦІЛОВСЬКИЙ

Українська Католицька Пресова Служба (УКПС) у Вінниці (Качада) повідомляє з вірогідного джерела, що в большевицькій тюрмі в Кмієві помер Кир Йосафат, єпископ Ординарій Перемиської, Самбірської і Сяніцької дієцезії. Як відомо, його арештували червоні поляки влітку 1946 року в Перемишлі й перевезли разом із єпископом - помічником Григорієм Лакотою і багатьма духовними особами до Мостиська (Західна частини України). Від того часу не було перевіреніх вісток, де перебувають Кир Йосафат і Кир Григорій.

Ця сама УКПС повідомляє, що в польській тюрмі, на Мокотові у Варшаві, в жахливих умовах перебуває о. д-р Степан Граб, парох Української Католицької Церкви в Krakow, арештований ще в 1947 році.

(УТ) Останні відомості з Польщі свідчать, що о. Граб помер у Варшавській тюрмі.

НОВА ХВИЛЯ БЕЗБОЖНИЦЬКОЇ ПРОПАГАНДИ В СССР

Безбожницька акція, що її поверховно припинив советський уряд, з вибухом німецько-большевицької війни, поновлюється. Як повідомляє «Правда» з 6. 6. Л. Ф. Ільїшев, високий урядовець відділу пропаганди при ЦК ВКП(б), в промові на конференції комуністичних лекгорів і пропагандистів в Москві сказав: «Все ємнія пропагандистів і вчених треба скерувати на боротьбу з пережитками і пересудами. Вони (пропагандисти і вчені) мусять повести безоглядну війну з релігійною ідеологією».

Наслідком слова Ільїшева не дали на себе довго чекати. Советське радіо, советська преса, а передусім преса для молоді відгуку на промову дали щяк статей і видань, де заперечується існування Бога та підносяться іспомильність, «матеріалістичного вчення Маркса - Енгелса - Леніна - Сталіна».

* З промови в українському таборі Коренберг; 8-го червня 1948 року.

ВСЕВОЛОД ПЕТРІВ.
Генерал Ген. Штабу.

Чи ти готова Молода Зміна?

Вже якихось 17 років тому, коли відійшов від нас Генштабу Генерал Полковник Микола Юнаків, колишній комендант фронту у І-шу Світову війну, а потім у 1919 році Начальник штабу з'єднаних Українських Армій; казалося на згадемії, що його пам'яті було присвячено: «Стара гвардія українського відродження вмирає, - коли ж прийде ти, Молода Зміна?! Відгукнись! Чи ти готова?!

От-же, бажані властивості цієї «Молодої зміни» представникам старої гвардії, що ще тримають в руках, але високо, наші пра-пори, не байдужі, бо її примушена вона буде передати, - смерть є смерть, вона не по-чекає, її не уникнеш, пісмущені будуть передати все, що було надбано. А надбано чимало, - с чим господарювати: це-ж нас було визнано свого часу ще у січні 1918 року, як самостійну державу 6-ма голов-

ними тоді потугами світу після того, коли чином було доведено, що ми є факт і живемо цілих ТРИ роки у безперервній борні, існувала наша держава й надбано досвіду не лише внутрішнього впорядкування, але й розуміння потягнені рушійних сил цілого світу відносно нас, виявів чинності тих сил і почали надбано розуміння - як можна на тут чинності впливати, як проти невигідних нам потягнені боротися. За досвід час української боротьби, на рідних теренах і на чужині, надбalo чимало реальних доказів нашого існування, існування Українців, як відрубної сили. Україна за цей час переставала бути мітом, переказом минувшини, одяглась в тіло та поклада перед здивованням світом низку надбань та витворів генія свого народу.

«Молода зміна», що твердо ступаючи -
(закінчення на стор. 4.)

З глибоким смутком сповіщаемо українське вояжте і громадянство, що
10-го липня 1948 року в Авгзбурзі предчасно номер

Всеволод Петрів

Генерального Штабу Генерал-хорунжий, колишній Міністар Військових Справ Української Народної Республіки, Лицар найвищих бойових відзнак, Командир Українського Запорізького імені Костя Гордієнка Гайдамацького полку. Генеральний Інспектор Українських Збройних Сил, Професор Українського Високого Педагогічного Інституту в Празі, військовий публіцист і відзначений громадській діяч.

Похорони відбулися в середу 14 липня на Авгзбурзькому цвинтарі.

ВІЧНА ЯМОУ ПАМ'ЯТЬ!

Редакція «ФАУ»

Геть від Москви

Для циріх і, насправді, жертвених борців за національне державне відродження, гасло «геть від Москви» ніколи не було новим; вся українська визвольна політика побудована на боротьбі з російським імперіалізмом; боротися з Москвою - значить іти віторити державу (власну)

алогію, яку він ще вчора жорстоко топтав - ідеологію боротьби з білою чи червоною Москвою, ідеологію «геть від Москви». Найбільшим ударом для Хвильового був голод на Україні; обласний партійний комітет Харкова наказав харківським письменникам весною виїхати в села. Микола Хвильовий, Петро Панч та ряд інших групами пішли виконувати завдання компартії. Щира, навіть дуже щира душа Хвильового кричала не своїм голосом: - «Рятуйте!». Душа патріота бачила вимерлі села і чорні пралори на хатах: тоді колодязі, льохи засипалися пухлими трупами українських дітей, серіт вдов, трупами золотої степової молоді.

Письменники тим колхозникам, що лишилися в живих, мусили виголосувати промови про перемогу соціалізму в одній країні та про триумф стальнської політики. Ні на кого так вразливе не вплинули жахливі картини, як на Хвильового: картиною большевицької дійсності, засяяної трупами

НИХТО НАМ НЕ ЗБУДУЄ ДЕРЖАВИ, КОЛИ МИ САМІ П СОБІ НЕ ЗБУДУЄМО І НІХТО З НАС НЕ ЗРОВИТЬ НАЦІЇ, КОЛИ МИ САМІ НАЦІЮ НЕ СХОЧЕМ БУТИ.

Вячеслав Липинський

танцювали тоді гопака під імперіалістичну московську балалайку. В той час, коли укапісти підтанцювали гопака, Москва підготовляла ґрунт для знищення укапістів.

Микола Хвильовий не хотів іти «геть від Москви», бо він циро вірив, що «загірна комуна» із золотими буквами прийде із Москвою: він наївно вірив, те, що Іван Мазепа, Симон Петлюра та інші кращі сини народу, давно вже перестали вірити, або ніколи не вірили. Бідний Хвильовий трагічно сам себе обманював, ніс найціннішу жертву до загірної комуни. Повстала альтернатива: марксизм чи нація; дві сили, що мікколи не можуть знайти між собою згоди. Укапіст Хвильовий переконався на конкретних фактах, що йому доведеться прийняти ту іде-

малюгали прихід «загірної комуни», що її віс (раніше) ще Муравйов на своїх штиках. Микола Хвильовий згадував свої рідні слова: «Я чекіст, але я і людина!». Хвильовий боявся, що українська маса може назвати його - чекістом а не людиною; своїм смілим пострілом він підкреслив, що зробив велику помилку і що є готовий до помилку виправити, щоб залишитися людиною. Нарід йому вибачив і тепер за розкяянина щиро шанує і славить.

Тяжко, що гасло Хвильового досі не дійшло до зрозуміння Корнійчука, Коротченка, Панчам. Панч виголосував промову перед могилою Хвильового, говорив: «Миколо, навіщо ти поставив над своїм життям свинцеву крапку». Хвильовий «поставив над своїм життям свинцеву крапку», щоб попередити всіх укапістів і малоросів (у сучасному розумінні) - каліборантів, що їх чекає суд народний, що вони є чириком на тлі нації

Волючим чириком на тлі нації є малороси - безбородки, кочубеї. Вони живалися молоком української матері, були зогріті її теплом, а тепер стали найпідлішими янчарами, продають тверським канапам за кусень хліба, в їх же взятого, сироту, що лежить опухла під тином обікраденої України.

Музиченки і їх подібні - сьогоднішні кочубеї. Вас Бог покарас, бо він бачить Ваші чорні діла; вас будуть переслідувати сироти і вдови, вас судитиме гнів Українського Народу. Ще не пізно зрозуміти клич Хвильового: «геть від задрішанки Москви»; ще не пізно попрохати вибачення. Не бійтесь нарід Український вам може терпеливо вибачити за ваші чорні поступки й прийняти до своєї сім'ї.

Наше гасло - «Геть від Москви!».

Др. Я. Богнедар

* перевертень-малорос, який гуртус навколо себе несвідомих українців з якими хоче творити ідіотську федераційну Росію. Інших всіх нам відомо і згадаємо їх пізіше. Це ті що були на з'їзді в Ф-ні, та всі їм співчуваючі...

3. Союз Білорусії - Україні - Кавказу (БУК) некай на лякає Москву; ці три держави - три нації - гри міцні державні дружби повстануть не тільки по своїй волі: мікула історія Москви тепер Іх насильно примушує об'єднатися, спільно боронити свої політичні і культурно-національні інтереси.

Я не хочу дівовіти, що Москва мусить пережити, всі ті лихоліття України - Війну (продовження на 4-й стор.)

не дозволяла собі робити жадна та імперія в світі, що дбала і про чистоту своєї історії і про совість державного «я».

Я не вірю, що імперіалізм приніс чи привнес в теперішні часи користь і шану державі; навпаки, він жирними літерами викарбовує і оголосить світові характеристики росіян та правдиву і таку жахливо ганебну, що її перелікалось би найбільш відстале африканське плем'я.

Імперіалізм Росії згвалтував спочатку російську душу, як холодну душу північної людини, а потім українську землю. «Невблаганий цар жадав крові цілої Української нації» - (Лесюк). І... це жадання кропи, як переконливо і правдиво констатує француз, почалося з 1709 року - після трагічного Полтавського бою. В тяжких, треба визнати, обставинах розшалілого царського вандалізму формувалася душа пересічного росіянина і як вислід цього всього ми тепер маємо сумні, бо напівбожевільні крики пророкуючого глашата: «до Египта розчепрію ноги!» - (В. Маяковський). Але... щоб «до Египта розчепріти ноги» і не розірватися напополам, треба перевиконати агресивні пляни «батьюшків - царів» і не тільки пробити «окно в Європу», а і «проколотіть двері» і забрати в турків воду. Невмілами жадоба панування привела росіян до політично-моральної кризи, і вони тепер не в стані відрізнити росіянина від неросіянина. Немає в них бідаги і політичної здібності і совісти сказати, де російська земля, а де, наприклад, Українська, Калмицька, Вілоруська чи Кавказька. Вони живуть переконаннями, що московська земля там, де московський солдат і штик, що свою величиною перевищує розміри всіх штиків всіх армій. Кожну частину землі, яку б росіяни не завоювали, швидко нама-

гаються називати російською, а її жителів - росіянами. Як очевидний і незаперечний приклад, я згадаю хоч би про долю історичного Кенігсберга, що зараз терпливо пріє у пелюшках московського імперіалізму і вже «ім'є возможность» отримати ім'я росіянин з Тверської губернії Михайла Івановича Калініна - Калінінград. Можливо це тільки окремий випадок, що має право повторитися скрізь і завжди? Мені спішить відповісти білій емігрант - артист Лещенков, що «Сібір ведь тоже русская земля!». Коли українець, білорус і кавказець боятися Сибірі, то Лещенков в Парижі радіючи, виспівував: «я Сібірі, Сібірі не боюся!».

Бідні чукчі, мордви, казахи, коми - зиряни, якути, ескімоси, элтайці («тьомний народ!») не можуть зрозуміти, що вони вже давно «переделані» на росіян і живуть, як гости, як звичайнісінські «нацмени» (советський термін) на російській землі. Або «нерозумний відсталий» калмик не знає про те, що він росіянин, ібо росіянин не в силі відрізити православну релігію від будійської. Я не хочу закликами правди покицько судити росіян, і тільки хочу повідомити їх про хоробу, якою вони заразилися та про те, якими способами можна вилікуватися. Хороба неспадкова, хоч і має довготривалі процеси; головне, однаке, горе не в хоробі, а в хотінні чи нехотінні самостійно лікуватися.

Українці, як многоміліонова нація і дружній нарід, хочуть іти з відкритими руками на зустріч росіянам, хочуть їм простягати вільну руку навіть тоді, коли вони вже стоятимуть над ямою: чи зуміють росіяни во ім'я свого духовного ресордженменту пізнати Українську органічну цілість, показуючи б росіяни не завоювали, швидко нама-

Сьогодні однією із головних проблем Українців є:

1. По братньому показати росіянам іхні етнографічні кордони кордони Росії чи Московії: слово «Московія» для теперішніх росіян рідніше вже хоч би із тих яких міркувань, що слово «Русь», а з нього Петром перефразоване «Росія» органічно чуже для московського народу. В майбутньому патріотичні московські покоління від слова «Росія» відчуваються і лаятимуть своїх дідів за безсоромне присвоєння чужого імені: молода генерація за стару не відповідає!

2. Як брат братові ғозловісти росіянам про свою традиційну козацьку демократію; росіянин НІКОЛИ НЕ БУВ ДЕМОКРАТОМ і тому зовсім недивно, що він про неї має менше уяви, як японець чверть століття назад.

3. Врятувати російський парід від його запеклих ворогів Чухнова і Керенського; що два вороги Росії безнадійно опосні одурманюючою брагою імперіалізму; вони проговідують серед росіян, що Росія знайде для себе порятунок тоді, коли не визнає прав на національне самовизначення інших народів; теже, коли перекреслить Атлантичеську Хартію.

4. Передові росіянини повинні сьогодні знасти, що найпередовіша політична Українська думка для них є найбільше близька і рідна, рідна тому, що вона цементує дружбу Українця і Росіянина, виборює для обох народів національну духовну, і політичну незалежність. (Послухайте старшого він більше знає).

Чухнов і Керенський хочуть цю дружбу не задумуючись розсікти штиками імперіалістичної політики, вони забувають, що розбивають зі шкодою для себе самі антибольшевицького фронту народів.

ЧИ ТИ ГОТОВА МОЛОДА ЗМІНА?
підходить, мусить все те перебрати «під Здачу», як перебирає вартівник, що підійшов змінити варту, а чи знає «молода зміна» ту «передачу»?

Спостерігаючи наше життя тепер, на жаль можемо сказати: «ні, не знає», бо серед нас чинять ті самі ворожі нам рушійні сили чужі, які були й перед 30 роками, кидаючи нас на ті ж самі непомірковані й скідливі, а ми «беремо» на ті самі «сусідські» гачки, як брали у 1918-19 роках, не помічаючи того у розпалі «суперечок», що не мають важливих підстав.

Мусимо своїм власним знанізом, не дати ся на так тієї пропаганди, чужої чи своєї, що дурила й дурить нас, а тому вивчамо як то дурить людей пропаганда, її методи, а тим дестанемо імунітет від дурисів! Хай кажуть що хочуть, а ми їм відповімо: «вигадайте щось краще, бо те вже старе».

«Молодь ми, нам світ відкритий, весь широкий вільний світ. У далечині нас зве кліч упертий... співає пісень вільної молоді: і довкола нас весь той «широкий світ», правда знівечений скалічений у руїнах й не вільний. У цьому світі «доведеться веселувати й стерном керувати», ю коли «у далечині зве нас кліч упертий», треба знати які підводні скелі й каміння кроє та незмірна далечинь чужого світу в який нас кинуто і у якому мусимо пронести ми свій прапор. Для того не сміємо ми творити своє виключне гето, мусимо роздивлятися довкруги, придивлятися до цього оточуючого нас «світу», розуміти його темпи життя та стремління, бо хвилі цього «широкого світу», які б мури їм не ставили, будуть забігати до нашого українського масиву, бути в нього, через нього переливати, а не лише нести наш емігрантський човен.

Цей розхвилюваній океан людських пристрастей та устремлінь неминуче буде впливати на долю нашого народу. Хіба те що творилося у Німеччині перед 1933 роком не захлеснуло у 1939 й дальших роках нас

всіх? Чи не ревли хвилі «невблаганої стихії» над нашою землею? Чи не над нашим живим тілом робилися й робляться ще божевільні досліди? А чи ми знали завчасу ті грізні сили? Чи готові були до боротьби з ними? Чи сміємо ми нині програти всі ті суспільні рухи й процеси, що йдуть тепер у тому «широкому світі»? Ми їх можемо й мусимо вивчати ї з чужої преси й безпосередньо з життя га думати, як використати їх для нашого народу. Руку на серце! Чи знаєте те все? Готові Ви до того, щоб можна прийти?

Відомо як можна несвідомо освітлювати минуле. Для того досить передивитися хоч би Царську Російську «Історію» Іловайського, або сучасну «історію компартії», ріжну у ріжні часи й редакціях, або на жаль і деякі «наші» «історії» написані з додержанням «талмудійсько-партийної» «правди». Тому то й треба «молодій зміні» навчитися читати не кріз ті окуляри, що їм хочуть наслути, а переглянути «передачу» так, як вона насправді є, а не чекати поки збившися зі шляху не вдаритеся у якусь стіну, що розіб'є Вам «окуляри». бо тоді, може побачите все справді, а може розбите скло виб'є й очі. Тому вивчати треба досвід минулого по можливості по першоджералах, по тому, що було написано задовго до «модного талмуду» без «наставлень згори», але узгляднюючи «талмудійську» залежність яку мав тоді, коли писав певний автор, коли не дістанете до рук правдивого першоджерела.

СТАТИСТИКА РОЗСТРІЛЕНІХ Н К В Д

- На підставі документів, знайдених під час останньої війни, підтверджується, що з 1917 по 1941 рік большевицька влада розстріляла 28 єпископів, 42.800 священиків, 75.500 купців і фабрикантів, 390.000 колишніх військових, 9.000 лікарів, 7.000 учителів; інженерів та інших фахівців - 815 тисяч осіб без професії - 12.950.

БЕЗ СВІТОГЛЯДУ В БУДОВІ І КЕРМІ ДЕРЖАВИ, і ПОЛІТИЦІ — ТЕ САМЕ, ШОЗ ВІДЕІ В МИСТЕЦТВІ

(національний солідаризм)

— Кавказу, які заподіяла вона їм. Ні! Три дружні нації у своїй психології нічого не мають московського, і бити Москву за всі провини по - московському, вони і соромляться і не збираються для них буде досить того, що росіяни щасливі розвиватимуться, як цивілізований народ, а не як національно неоформлена вічно антигуманітарна сила. Спасіння найдуте росіяні тоді, коли стануть меншими імперіалістами, а більшими росіянами; коли сміливіше проконтролюють свою історію від царя Петра І-го і до товариша Сталіна, коли пізнають самі себе: це станеться тоді, як Україна побудує свій державний пляцдарм.

Україна не залише росіян на поталу розшалілої чухновщини: Чухнов хоче, щоб росіяни загарбуючи свій бессоромно втратили право на власну землю; Чухнов хоче, щоб росіян зустріла ще гірша доля ніж сьогодні німців. Німці нині каються, що не послухали самі себе, що майже сліпо пішли за гером Гітлером: тепер за свою сліпоту мусять дорого заплатити.

Я буду всюди поборювати російський шовінізм з тих причин, що він насильно примушує Білорусів, Українців і Кавказців робитись шовіністами; все те, що робиться проти болів не тривке, але лишає свої шрами. Я хочу, щоб моя нація завжди, як і досі, мала своє обличчя чисте, як сонце правдиве, як Бог.

Я буду всюди боротися, щоб росіяни в майбутньому також були незалежними; я не радітиму, коли Москва впаде в ту яму, яку вона викопала для України, з метою живою присипати її там навіки... Я не тільки говоривши всходи, що росіяни не мають батьківщини, а і боротиша, щоб вони її при нашій допомозі чи без нашої

допомоги віднайшли!

«Україна завжди багатула свободи, - осмілився підказати мені Вольтер - великий філософ і француз. Так, Україна не тільки во їм' цієї свободи, а і світової національної дружби голосить, що «Росія вже узурпувало все в Європі!»

Де Гаутеріфе.

Два великі французи стали в обороні України, щоб рятувати весь Європейський материк, майбутнє якого безумовно також залежить від майбутнього України!

(далі буде)

«СТРАЙКИ В КОЛГОСПАХ»

Найбільший французький хліборобський тижневик «Ля Газет Агріколь» містить статтю п.н. «Страйки в колгоспах», де автор відзначає опір українських селян большевицькій політиці гноблення, з'ясовуючи становище на Україні від сімих початків світського окупаційного режиму. Автор описує штучний голод в 1933 році і примусове заведення колгоспної системи. Розстріли й вислання українського сільського населення, сучасні заворушення на Україні обговорюється детально. «Ядвігачини багатства України, - читаємо в статті, - які століттями були використовувані Москвою білою а потім червоною, ці багатства стали нещастям для болів України». Наприкінці автор підкреслює, що українські селяни обурені російсько-совєтським режимом, який затягав їх у нужду й невільництво. Автор вірить, що опір українських селян знищить режим гнобителів і все людство разом з українським народом буде нарешті звільнене від большевицького комітари.

З Преси

ЗАХОДОВІ ПОТРІБНА РОСІЯ?

Як повідомляє «Нове Русське Слово» від 8 червня ц. р. А. Ф. Керенський 26 травня виголосив доповідь присячену міжнародній ситуації.

Доповідач, між іншим, заявив: «Недавно, перед самою війною, мало хто з чужинців вірив, що народи Росії живуть надію на звільнення і прагнуть свободи. Тепер вони повинні нам повірити тому, що ми, старі емігранти, вже не одні. Ми разом із сотнями тисяч руських людей в таборах ДП. Вони збирались із усіх закутків советської землі. Вони природні речники настроїв сучасної Росії».

Підкresлюючи переворот у думках чужинців про незгоду народів Росії з комуністичним режимом, Керенський накинувся на колишнього міністра закордонних справ Америки Бернса за те, що він всю свою політику будував на засаді, що Сталін продовжує традиційну імперіалістичну політику царів. Так вони й є. Це підтверджує документально в-во «ФАУ») Тепер, за часів Маршала, каже Керенський, з такою «лєгендою» вже покінчено

Посилюючись на книгу колишнього комуніста Д. Беренгема, який закликав США вести політику не з метою знищення Росії, а в цілях визволення її з-під тоталітарного режиму, Керенський наголошує, що все ж таки такої програми в США немає, і тим самим перечить попереднім твердженням щодо проросійської політики Маршала. У зв'язку з цим Керенський сказав: «Наše російське завдання полягає сьогодня в тому, щоб спільними зусиллями всіх патріотів спонукати вождів західної демократії переступити поріг, бо ні в одній заяві офіційних керівників західних демократій не можна знайти жадної згадки про розуміння того, як тісно пов'язана боротьба проти міжнародної комуністичної агресії з питанням внутрішнього визволення народів Росії».

Свою доповідь Керенський закінчив слівами: «В боротьбі за свободу Росії потребує

ний Захід, але і Заходові потрібна Росія».

В цій промові Керенського цікаве те, що мабуть вперше офіційно заговорив він про народи Росії, які прагнуть цілковитого визволення. Але слід уважати зрозуміти керенським і панові Керенському й іншим «єдинонеділімцям», що народи пановелені Росією боряться не тільки за зміну режиму і звільнення від большевицького гніту, а й за визволення від імперіалістичної Росії.

ГОВОРЯТЬ ПРО «РАЙ» (Джералдтон, Онт.)

Заходом нашого відділу К. У. К. дня 16 травня в нас відбулося публичне віче, на якому промовляли два іноземці прибувши з Українсько-московські прислужники в Канаді. Обидва промовці це люди роджені й виховані на Україні й добре знають таможній порядок і тому, що знають - втекли є відчайдушні Канаді, що їх прийняла. Вони розказали про знищання й катаргу під комуністичним режимом, де комуністи так догосподарилися, що довели до голоду та людівства. Такою порядку, як був і є на Україні, (зробленого московськими кровопроливцями) ще ніде не було.

По промові були прочитані й прийняті відповіді резолюції й їх вислано до уряду в Отаві.

«Український Робітник»

РОСІЯ РОЗБУДОВУЄ СИЛУ НА СИБІРІ.

Предсідник конгресової комісії, як повідомляють з Вашингтону, домагається, щоби Америка негайно розпочала розбудовувати морські й воздушні операційні бази на Алясці. Він є добре поінформований про те, що Росія єже давно такі бази розпочала будувати. Під час війни ніхто не мав змоги переконатися, що совіти робили на Сибірі, коли совітські представники, а особливо летуни, могли огляdatи американські воздушні й морські бази на Алясці.

З Сибіру до Аляски недалеко воздушною дорогою і совіти можуть легко заатакувати Сполучені Штати через Канаду. Отже, Аляска тепер є важливим стратегічним пунктом, який мусить бути як слід забезпечений перед нападом.

«У Г...

Робітська праця в ССР

В числі від 4-го липня ц. р. газета «Нью-Йорк Таймс» пише: Українець Романенко, що проживає тепер у Мюнхені, бувши свого часу в'язнем конценцтраків СССР, і працевавши там у статистичних органах, зібрав і готовується опублікувати великий фактичний матеріал про систему примусової праці, яка підпорядкована в ССР організації ГУЛАГ («Головне Управління Лагерей»), і про те, яку важливу роль відіграє в економіці ССР ця робітська праця та колосальні прибутки, що їх має з неї НКВД або МВД.

Від редакції.

Кореспонденцію, матеріали, побажання, поради тощо редакція «ФАУ» просить надсилати на адресу нашого уповноваженого в Німеччині:

Редактор Петро Павлович

Ked. Petro Pawlowycz, (13b) Augsburg
Hauptpostamt, postlagernd
U.S.A. Zone Germany

«ФАУ»

(Фронт Антибільшевицької України)

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ.

Часопис виходить не періодично
Видавець Д-р Ярослав Вогнедар
ЖЕНЕВА

1948

ЧИТАЙТЕ Й ПОШІРЮЙТЕ
ЧАСОПИС - ФАУ -